

ÎNCHEIERE

24 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de executorul judecătoresc Iacob Miron și reprezentantul acestuia, avocatul Vitalie Tihon,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Adrian Cojocarul împotriva executorului judecătoresc Iacob Miron cu privire la repararea prejudiciului material și moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de executorul judecătoresc Iacob Miron, s-a admis apelul declarat de Adrian Cojocarul, s-a casat hotărârea din 26 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, în partea respingerii pretenției privind repararea prejudiciului material și în această parte s-a emis o hotărâre nouă, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de Adrian Cojocarul,

constată:

La 02 noiembrie 2016, Adrian Cojocarul a depus cerere de chemare în judecată împotriva executorului judecătoresc Iacob Miron cu privire la repararea prejudiciului material și moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată compuse din taxa de stat în sumă de 100 lei.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin încheierea din 26 martie 2015 a executorului judecătoresc Iacob Miron a fost dispusă intentarea procedurii de executare xxxxx emis de Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, privind încasarea de la xxxxx a xxxxxx.

Sub acest aspect, reclamantul a invocat că, nu a fost informat despre intentarea procedurii de executare, iar semnăturile de pe avizele de recepție a scrisorilor anexate la dosarul de executare nu îi aparțin nici lui, nici surorii sale sau soțului surorii, cu care locuiește împreună. Astfel, prin necomunicarea încheierii de intentare a procedurii de executare, i-au fost lezate drepturile legale de conciliere prevăzute de articolul 62 din Codul de executare, deoarece nu a fost înștiințat despre ziua, data și ora în care urma să se prezinte la executorul judecătoresc.

Mai mult decât atât, deși în cererea de intentare a procedurii de executare este indicat numărul său de telefon mobil, executorul nu l-a informat telefonic despre intentarea procedurii de executare.

Deopotrivă, reclamantul a relevat că, nici creditorul nu i-a comunicat nimic despre intentarea procedurii de executare, deși cunoaște numărul lui de telefon și comunică permanent cu aceasta în privința diferitor întrebări legate de xxxxx. Cu atât mai mult că, în fiecare zi de marți sau joi el ia xxxxx.

Ulterior, prin încheierea nr. 010p/a-5/15 din 15 iunie 2015, executorul judecătoresc Iacob Miron a stabilit ilegal restanța în sumă de 26 000 de lei la plata xxxxxx pentru perioada în care titlul executoriu nu a fost pus în executare.

Totodată, reclamantul a opinat că executorul judecătoresc în mod ilegal a dispus, prin încheierile nr.010p/a-5/15, asigurarea executării documentului executoriu și a aplicat sechestre asupra bunurilor sale și diverse interdicții în privința sa.

În acest sens, reclamantul a evocat că despre existența procedurii de executare, precum și a interdicțiilor și sechestrelor aplicate a aflat de la instituția bancară BC „Moldova Agroindbank” SA, de la care are contractat un credit bancar – cont de credit, care a fost blocat în temeiul încheierii nr. 010p/a-5/15 din 15 iunie 2015 a executorului judecătoresc Iacob Miron.

Reclamantul a considerat ca fiind ilegale acțiunile executorului judecătoresc de blocare a contului de credit și care au creat impedimente la achitarea ratelor lunare stabilite în baza contractului de credit, circumstanță ce i-a afectat „imaginea” în fața instituției bancare, iar acest fapt a determinat refuzul de a-i mai acorda alte credite.

Astfel, la 25 iunie 2015, s-a adresat executorului judecătoresc cu solicitarea de a-i fi eliberate copiile de pe materialele procedurii de executare, însă a primit un răspuns în formă verbală, precum că, actele solicitate posibil îi vor fi comunicate în termen de 10 zile, prin intermediul poștei la adresa de domiciliu.

Tot la 25 iunie 2015, a depus la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, cerere privind contestarea actelor de executare, deși la acea dată nu luase cunoștință de materialele procedurii de executare.

La 06 iulie 2015, i-au fost eliberate copiile de pe materialele procedurii de executare și a constatat că, la 09 iulie 2015, prin ordinul de încasare a numerarului nr. 87732, emis de BC „FinComBank” SA, filiala nr. 1 Chișinău, sora debitorului – Mariana Romaniuc a achitat pe contul de card a creditorului Diana Postica xxxxx. Ulterior, hotărârea judecătorească a fost executată benevol, fără intervenția executorului judecătoresc, prin xxxxxx, astfel încât nu s-au format restanțe la aceasta.

Astfel, la 13 iulie 2015, Adrian Cojocar a depus pe numele executorului judecătoresc Iacob Miron cererea privind anularea încheierii nr. 010p/a-5/15 din 15 iulie 2015 privind aplicarea măsurilor de asigurare: interdicția de perfectare a pașaportului, interdicția de înstrăinare a mijloacelor de transport, bunurilor mobile, bunurilor imobile; încheierea din 15 iunie 2015 privind aplicarea sechestrului pe conturile bancare; și a încheierii din 15 iunie 2015 privind calcularea restanței. Însă, executorul judecătoresc i-a dat un răspuns formal, prin care i-a explicat dreptul de a se adresa în instanța de judecată.

În altă ordine de idei, reclamantul a relatat că, pe parcursul examinării cererii sale prin care a contestat actele executorului judecătoresc la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, executorul judecătoresc Iacob Miron, fiind legal citat despre data, locul și ora ședinței de judecată, nu s-a prezentat nici la o ședință de judecată, și nu a prezentat instanței de judecată materialele procedurii de executare, comportament incompatibil cu statutul executorului judecătoresc și care încalcă în mod flagrant Codul deontologic al executorilor judecătorești.

Dealtfel, prin hotărârea din 07 octombrie 2015 a Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău, care a fost menținută prin decizia din 11 februarie 2016 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis parțial cererea sa privind contestarea actelor executorului judecătoresc și s-au anulat încheierile executorului judecătoresc Iacob Miron nr. 010p/a-5/15 din 15 iunie 2015 privind calculul restanței în sumă de 26 000 de lei, nr. 010p/a-5/15 din 15 iunie 2015 privind aplicarea măsurilor de asigurare – sechestrul pe conturile bancare ale debitorului și nr. 010p/a-5/15 din 15 iunie 2015 privind aplicarea măsurilor de executare silită.

Unul din argumente care a servit drept temei de a anula încheierea executorului judecătoresc din 15 iunie 2015 privind calcularea restanței, este faptul că aceasta era ilegală în fond, adoptată cu depășirea atribuțiilor de serviciu și aplicarea eronată a legii și în special a dispozițiilor articolului 114 alin. (3) din Codul de executare. Or, executorul judecătoresc era în drept a calcula xxxxx deoarece aceasta ține de competența exclusivă a instanței de judecată, în temeiul articolului 114 alin.(2) și (3) din Codul de executare.

La fel, reclamantul a remarcat că, executorul judecătoresc nu a ținut cont de dispozițiile instanțelor judecătorești pronunțate prin hotărârea din 07 octombrie 2015 a Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău, și decizia din 11 februarie 2016 a Curții de Apel Chișinău. Or, făcând abuz și exces de putere, precum și continuându-și acțiunile sale ilegale, la 29 februarie 2016, executorul judecătoresc Iacob Miron a trimis în adresa sa citația pentru data de 18 martie 2016 în vederea calculării restanței la xxxxx.

Astfel, acțiunile executorului *de facto* constituie un abuz în serviciu și exces de putere, care se manifestă prin atribuirea ilegală de către executorul judecătoresc a împuternicirilor exclusive ale instanței de judecată și calcularea ilegală a restanței la xxxxxx situație în care calcularea eventualei restanțe ține de competența instanței de judecată.

Mai mult ca atât, prin citația din 29 februarie 2016, executorul judecătoresc a solicitat prezentarea informației și a actelor confirmative achitării xxxxxx din 15 februarie 2012 până în prezent (29 februarie 2016), deși creditorul a solicitat prin cererea sa din 12 iunie 2015, calcularea restanței începând din luna februarie 2013. Respectiv, executorul judecătoresc a solicitat acte pentru o perioadă mai mare cu 12 luni decât a cerut creditorul, pentru o eventuală restanță în sumă de 12 000 de lei în plus, ceea ce constituie o suma considerabilă.

În opinia reclamantului, interesul material al executorului judecătoresc s-a manifestat prin dorința de a încasa ilegal onorariul și cheltuielile de executare pentru o perioadă în care nu a avut în procedură documentul executoriu. Or, acesta a calculat ilegal restanța în sumă de 26 000 de lei la plata xxxxx plus onorariul executorului 10%, ce constituie 2 600 de lei și suplimentar cheltuielile de executare.

La 16 martie 2016, a sesizat Centrul Național Anticorupție despre acțiunile ilegale ale executorului judecătoresc Iacob Miron și a solicitat atragerea acestuia la răspundere penală. Însă, prin răspunsul nr. 02/C-360/16 din 15 aprilie 2016 a directorului-adjunct al CNA, Vadim Cojocar, a fost informat că în acțiunile executorului judecătoresc Iacob Miron în cadrul procedurii de executare nr. 010p/a-129/14 nu au fost stabilite careva încălcări ce ar servi temei pentru declanșarea unor investigații sub aspect penal.

În urma răspunsului primit, la 28 aprilie 2016, a depus pe numele Procurorului General Interimar al Republicii Moldova, Eduard Harunjen, o plângere împotriva răspunsului directorului-adjunct al Centrului Național Anticorupție, Vadim Cojocar. Iar, la 24 mai 2016, Procuratura Anticorupție a

trimis Șefului Direcției Generale Urmărire Penală a Centrului Național Anticorupție cererea de atragere la răspundere penală a executorului judecătoresc Iacob Miron pentru a fi examinată în ordinea art. 274 din Codul de procedură penală.

Totodată, reclamantul a invocat că, la intentarea procedurii de executare, executorul judecătoresc Iacob Miron a încălcat flagrant dispozițiile articolului 5, 15, 30 și 60 din Codul de executare, și anume cu încălcarea competenței teritoriale. Iar, fiindu-i solicitată strămutarea documentului executoriu conform competenței, în temeiul articolului 32 alin. (1) lit. b) din Codul de executare, la 25 martie 2016, a refuzat strămutarea, din motive formale.

Astfel, la 30 martie 2016, Adrian Cojocaru a depus la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, cerere privind obligarea executorului Judecătoresc Iacob Miron să strămute procedura de executare intentată în temeiul documentului executoriu 2-2349/12 din 26 martie 2012, emis de Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, la un alt executor judecătoresc, conform competenței teritoriale, stabilită în condițiile articolelor 15 și 30 din Codul de executare, și anume la executorul judecătoresc Victor Cațer. Însă, prin hotărârea din 21 iunie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, cererea sa a fost respinsă și i s-a explicat dreptul de a depune pe numele executorului judecătoresc cerere de strămutare a documentului executoriu și asupra căreia ultimul urmează să se expună prin încheiere, pasibilă contestării, iar în caz de refuz este în drept de a o ataca în termenul stabilit de lege.

Succesiv, reclamantul a indicat că, la 14 aprilie 2016, a primit copia procesului-verbal cu privire la contravenție din 18 martie 2016, prin care executorul judecătoresc Iacob Miron, în calitate de agent constatator, a constatat că Adrian Cojocaru a comis contravenția prevăzută de articolul 319 alin (1) din Codul contravențional, procesul-verbal fiind trimis spre examinare la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, cu propunerea de aplicare a sancțiunii sub formă de amendă în mărime de 50 unități convenționale. Însă, datorită contestării în termen a procesului-verbal cu privire la contravenție, aceasta a fost anulat și nu a fost expedit în instanța de judecată competentă.

În această ordine de idei, reclamantul Adrian Cojocaru a invocat că acțiunile executorului judecătoresc vin în contradicție cu articolul 1 din Protocolul Adițional nr. 1 CEDO, care garantează inviolabilitatea dreptului de proprietate, deoarece a aplicat sechestrul asupra bunurilor imobile cu valoarea de peste 1 000 000 de lei, pentru o presupusă datorie în sumă de 25 000 de lei. Astfel, măsurile de asigurare aplicate de către executorul judecătoresc Iacob Miron, inclusiv a sechestrului și a interdicției de a perfecta acte de identitate și de stare civilă nu sunt rezonabile în raport cu presupusa restanță la plata xxxxx.

Prin urmare, reclamantul a notat că prin aplicarea ilegală a interdicției asupra bunurilor sale imobile pe o perioadă de 277 de zile, i-a fost cauzat un prejudiciu moral, care-l apreciază la suma de 26 000 de lei și care urmează a fi reparat de către executorul judecătoresc Iacob Miron.

Or, executorul judecătoresc Iacob Miron, depășindu-și atribuțiile de serviciu, a aplicat neîntemeiat măsuri de asigurare pentru perioada 15 iunie 2015 – 18 martie 2016, fapt prin care l-a pus în imposibilitatea de a îndeplini obligațiile civile, în special cele asumate în baza contractului de credit nr. SI30427 din 02 septembrie 2013, încheiat cu BC „Moldova Agroindbank” SA, de rambursare a creditului și plată a ratelor lunare, cu termenul limită la 25 august 2016.

Sub acest aspect reclamantul a menționat că potrivit pct. 2.4.2 al contractului de credit nominalizat supra pentru neachitarea în termenele stabilite a creditului și/sau a dobânzii la suma restanței a achitat penalitate de întârziere în mărime de

0,2 % de la suma restanța pentru fiecare zi de întârziere, în sumă totală de 5 540 de lei (277 de zile x 20 lei), care în esență constituie prejudiciu material ce urmează a-i fi compensat din contul executorului judecătoresc.

La fel, executorul judecătoresc urmează să-i repare prejudiciul material suportat sub formă de remunerație în sumă totală de 5 000 de lei, achitate pentru serviciile juridice ce i-au fost prestate în cadrul procesului de apărare a drepturilor sale față de abuzurile executorului judecătoresc Iacob Miron, în diferite instanțe judecătorești.

Cu titlu subsecvent, reclamantul a evocat că, în data de 14 aprilie 2016, la cererea sa, Colegiul Disciplinar al Executorilor Judecătorești din Republica Moldova a sancționat disciplinar executorul judecătoresc Iacob Miron, aplicându-i sancțiune disciplinară sub formă de amendă în mărime de 300 de unități convenționale (6 000 de lei).

În această ordine de idei, reclamantul Adrian Cojocaru a solicitat încasarea din contul executorului judecătoresc Iacob Miron în beneficiul său a sumei de 26 000 de lei, cu titlu de reparare a prejudiciului moral cauzat prin calcularea ilegală a sumei restanței la xxxxx și menținerea ilegală a interdicțiilor asupra bunurilor ce constituie proprietatea sa pe parcursul a 277 de zile; a sumei de 5 000 de lei, cu titlu de reparare a prejudiciului material; și compensarea taxei de stat în cuantum de 100 de lei.

Prin hotărârea din 26 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, s-a admis parțial acțiunea depusă de Adrian Cojocaru, s-a încasat din contul executorului judecătoresc Iacob Miron în beneficiul lui Adrian Cojocaru suma de 5 000 de lei, cu titlu de reparare a prejudiciului moral, și suma de 100 de lei cu titlu de compensare a taxei de stat, iar în rest pretențiile s-au respins ca fiind neîntemeiate (vol. I, f.d. 181, 184-190 recto-verso).

Prin decizia din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de executorul judecătoresc Iacob Miron; s-a admis apelul declarat de Adrian Cojocaru, reprezentat de avocatul Angela Istrate; s-a casat hotărârea din 26 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, în partea ce ține de respingerea pretenției cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată și în această parte a fost emisă o hotărâre nouă, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de Adrian Cojocaru și s-a încasat de la executorul judecătoresc Iacob Miron în beneficiul lui Adrian Cojocaru suma de 2 500 de lei cu titlu de cheltuieli de judecare a cauzei. În rest hotărârea din 26 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, s-a menținut (vol. II, f.d. 4-5, 6-22).

Prin decizia din 31 octombrie 2018 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursurile declarate de executorul judecătoresc Iacob Miron și Adrian Cojocaru, s-a casat decizia din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău și s-a restituit cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecători (vol. I, f.d. 80-91).

În consolidarea soluției sale, instanța de recurs a reținut că, judecătorul Veronica Negru, care a făcut parte din membrii completului Curții de Apel Chișinău care a adoptat decizia din 24 aprilie 2018, este incompatibilă să examineze prezenta cauză civilă, deoarece faptul că se află în raporturi de rudenie cu judecătorul Alexandru Negru, care a examinat prezenta cauză în prima instanță, creează o bănuială rezonabilă în privința imparțialității sale.

Prin decizia din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de executorul judecătoresc Iacob Miron, s-a admis apelul declarat de Adrian Cojocaru, s-a casat parțial hotărârea din 26 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a admis integral

pretenția Adrian Cojocaru cu privire la compensarea cheltuielilor de asistență juridică și s-a încasat de executorul judecătoresc Iacob Miron în beneficiul lui Adrian Cojocaru suma de 5 000 de lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, precum și suma de 112,50 de lei, cu titlu de taxă de stat achitată pentru instanța de apel. În rest, hotărârea din 26 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, s-a menținut (vol. II, f.d. 100, 101-110).

Instanța de apel și-a argumentat concluziile prin faptul că, în cadrul examinării cauzei civile obiectul căreia l-a format contestația depusă de Adrian Cojocaru pe marginea actelor și acțiunilor executorului judecătoresc Iacob Miron, Adrian Cojocaru a fost asistat în instanța de judecată de către avocat, iar potrivit bonului de plată acesta a achitat pentru serviciile avocatului suma de 5 000 de lei. Astfel, această sumă urmează a fi compensată din contul executorului judecătoresc, în temeiul articolului 96 din Codul de procedură civilă, deoarece Adrian Cojocaru a avut câștig de cauză, iar încheierile executorului judecătoresc fiind anulate.

În partea capătului de cerere privind încasarea sumei de 5 540 de lei cu titlu de prejudiciu material sub formă de penalitate în baza contractului de credit bancar, instanța de apel a notat că, reclamantul nu a prezentat probe justificative care ar demonstra suportarea unui asemenea prejudiciu. Cu atât mai mult că, în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, Adrian Cojocaru a susținut că renunță la această pretenție.

Referitor la pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral, Curtea de Apel Chișinău a conchis că prima instanță just a constatat că, executorul judecătoresc Miron Iacob a acționat ilicit în raport cu debitorul Adrian Cojocaru, în cadrul procedurii de executare. Or, acesta a încălcat prevederile legale și a derogat de la normele Codului de executare și Codului Deontologic, fapt constatat și de către Colegiul Disciplinar al Executorilor Judecătorești, iar aceste acțiuni i-au cauzat debitorului repercusiuni negative atât asupra patrimoniului, cât și asupra stării morale.

La 15 februarie 2019, executorul judecătoresc Iacob Miron și reprezentantul acestuia, avocatul Vitalie Tihon au declarat recurs împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. II, f.d. 114-120).

În motivarea recursului a invocat că, la stabilirea temeiului răspunderii și caracterului ilicit al faptei executorului judecătoresc, instanța de apel a interpretat și aplicat în mod eronat prevederile articolului 114 din Codul de executare coroborat cu articolul 104 din Codul familiei.

La fel, în speță, neîntemeiat a fost dispusă compensarea din contul executorului judecătoresc a cheltuielilor de asistență juridică suportate în cadrul procesului de contestare a actelor și/sau acțiunilor executorului judecătoresc. Or, prin prisma normelor Codului de executare, calitatea de pârât în cadrul aceluși proces a avut-o creditorul în procedura de executare.

Astfel, recurentul a conchis că, la judecarea cauzei, instanța de apel nu a examinat multiaspectual, obiectiv și nepărtinitor împrejurările cauzei, fapt ce a succedat interpretarea și aplicarea greșită a legii.

În această ordine de idei, recurentul executorul judecătoresc Iacob Miron și reprezentantul acestuia, avocatul Vitalie Tihon au solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 26 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, în partea admiterii acțiunii, cu pronunțarea în această parte a unei hotărâri noi, prin care să fie respinse pretențiile lui Adrian Cojocaru.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinski vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, § 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare

datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată executorului judecătoresc Iacob Miron și reprezentantului acestuia, avocatului Vitalie Tihon, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară,

sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de executorul judecătoresc Iacob Miron și reprezentantul acestuia, avocatul Vitalie Tihon rezultă că aceștia nu au evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faptice ale cauzei, transpunerea normelor legale și a concluziilor instanțelor inferioare.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece executorul judecătoresc Iacob Miron și reprezentantul acestuia, avocatul Vitalie Tihon nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și

desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului și reprezentantului acestuia cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de executorul judecătoresc Iacob Miron și reprezentantul acestuia, avocatul Vitalie Tihon nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce executorul judecătoresc Iacob Miron a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de executorul judecătoresc Iacob Miron și reprezentantul acestuia, avocatul Vitalie Tihon împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de executorul judecătoresc Iacob Miron și reprezentantul acestuia, avocatul Vitalie Tihon împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Adrian Cojocaru împotriva

executorului judecătoresc Iacob Miron cu privire la repararea prejudiciului material și moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic